

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
9 У 22038/10
09.11.2011. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Руже Урошевић и Зорице Китановић, чланова већа, са судијским сарадником Еленом Петровић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., кога заступа Јасмина Михаиловић, адвокат из Ваљева, ул. Карађорђева бр. 117-121, изјављеној против тужене Жалбене комисије Владе, ради поништаја решења бр. 120-01-376/2010-01 од 21.04.2010. године, у правној ствари умањивања коефицијента плате, у нејавној седници већа одржаној дана 09.11.2011. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Жалбене комисије Владе бр. 120-01-376/2010-01 од 21.04.2010. године и предмет враћа надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем у ставу првом диспозитива, одбијена је као неоснована жалба тужиоца, полицијског службеника Министарства унутрашњих послова, Полицијске управе у Ваљеву, изјављена на решење првостепеног органа бр. 120-1-339/10 од 01.03.2010. године, којим му се, као полицијском службенику распоређеном на радном месту саобраћајног полицајца у Саобраћајној полицијској испостави у Одељењу саобраћајне полиције, Полицијске управе у Ваљеву, укупни коефицијент плате умањује за месец новембар 2010. године за 10%. Ставом другим диспозитива оспореног решења одбијен је као неоснован

захтев адвоката Јасмине Михаиловић за накнаду трошкова на име састава жалбе.

Тужбом поднетом Управном суду дана 17.05.2010. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због битне повреде правила поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Указује да је првостепени орган, поступајући по решењу туженог органа поново утврђивао чињенично стање и утврдио да је тачно да му није приказано издато 21 обавештање о учињеном прекршају, али је мишљења да су резултати незадовољавајући из разлога што то нису приоритетни задаци из описа радног места и акта МУП-а из 2005. године. Сматра да је недопустиво да се акт МУП-а из 2005. године, који се односи на интензивирање активности на откривању тежих саобраћајних прекршаја у том периоду, примењује и у месецу новембру 2009. године. Сматра да из његовог појашњења о томе шта представљају издата обавештења о учињеном прекршају произлази да је првостепени орган погрешно оценио резултате његовог рада, посебно то 21 издато обавештење о учињеном прекршају. Додаје да је првостепени орган дао контрадикторне разлоге о одлучним чињеницама, и указује да се погрешна примена материјалног права огледа у томе што се на државне службенике не промењује Закон о раду, већ као *lex specialis* Закон о државним службеницима, Закон о платама државних службеника и намештеника и Закон о полицији. Поред тога, додаје да се првостепени орган не може позивати на одредбе Закона о раду и на појам зараде истог закона, када полицијски службеници не примају зараду већ плату, а који је појам дефинисан наведеним посебним прописима. Осим тога, сматра да је тужени орган донео и погрешну одлуку о трошковима поступка, сматрајући да је тужилац способан да заступа сам себе и указује да запослени мора да има право на накнаду трошкова за заступање од стране адвоката, ако се поступак реши повољно по њега. Обзиром на изнето, предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Тужени орган у одговору на тужбу остаје у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предлаже да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби чл. 33. ст. 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09), и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом чл. 41. ст. 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из образложења оспореног решења произлази да је тужени орган одбио тужиочеву жалбу налазећи да је првостепено решење правилно, те да је решење донело овлашћено лице - начелник Полицијске управе у Ваљеву, које према одредби чл. 8. Правилника о платама запослених у Министарству унутрашњих послова, има дискреционо право да, на основу појединачних учинака свих запослених у тој управи, кроз извештај - листу резултата рада, донесе решење о увећању, односно умањењу укупног коефицијента за плату. Како према наводима образложења оспореног решења, тужиочеви резултати рада не одговарају квалитету обављених послова у висини коефицијента плате за радно место на које је распоређен, њему је правилно, сагласно чл. 8. ст. 1. Правилника, умањен коефицијент плате за 10%.

Оцењујући законитост оспореног решења, Управни суд налази да су приликом доношења тог решења учињене битне повреде одредаба чл. 199. ст. 2., 3. и 4. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС" бр. 30/10), јер образложење првостепеног, а ни оспореног решења, не садржи разлоге којим се при доношењу решења орган руководио у смислу одредбе ст. 3. чл. 199. Закона о општем управном поступку, као ни разлоге који су били одлучни при оцени доказа у смислу одредбе ст. 2. истог члана закона. Уместо детаљних разлога за одлуку из диспозитива решења, другостепени орган је, одлучујући о жалби тужиоца, само констатовао да првостепени орган има, поменуто дискреционо право, па је, након што је утврдио да су тужиочеви резултати били испод просека, сходно својим овлашћењима, донео решење о умањењу коефицијента плате. На изнети начин, ни тужени орган у образложењу оспореног решења није отклонио недостатке решења првостепеног органа, коме недостају разлози за доношење решења из диспозитива.

Првостепени орган се у уводу решења позива на одредбу чл. 8. Правилника о платама запослених у Министарству унутрашњих послова Републике Србије од 30.06.2006. године и Изменама и допунама Правилника о платама запослених у Министарству унутрашњих послова од 16.05.2007. године. Међутим, како су наведени Правилници поверљиви, те нису објављени у јавним гласилима, суд налази да је првостепени орган морао да наведе садржину одредби на које се позива у решењу, или да списима здружи одговарајући извод из Правилника из кога би се видела надлежност органа за поступање, односно основ за доношење решења коришћењем дискреционог права, сагласно одредби чл. 199. ст. 3. Закона о општем управном поступку. У случају да првостепени орган не мора у решењу да наведе разлоге којима се при доношењу решења руководио, морао је, према одредби ст. 4. истог члана закона, да наведе законске одредбе на основу којих је ослобођен дужности образлагања разлога за доношење решења.

Суд је ценио и наводе тужбе којима се оспорава одлука садржана у ставу другом диспозитива оспореног решења, којом се одбија као неоснован захтев адвоката Јасмине Михаиловић, за надокнаду трошкова на име састава жалбе, али је нашао да исти наводи нису основани. Наиме, одредбом чл. 104. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС" бр. 30/2010), у ставу првом је прописано да свака странка сноси, по правилу, сама своје трошкове проузроковане поступком, као што су трошкови долажења, дангуба, издаци за таксе, за правно заступање и стручно помагање, а одредбом ст. 3. истог члана је прописано да се трошкови за правно заступање накнађују само у случајевима када је такво заступање било нужно, односно оправдано. Имајући у виду напред наведено, као и да у поступку по жалби није нужно састављање жалбе од стране пуномоћника из реда адвоката, то је по налажењу Управног суда правилна одлука туженог органа у том делу, будући да тражени трошкови нису били нужни ни оправдани.

Полазећи од изнетог и одредбе чл. 33. ст. 2. Закона о управним споровима, којом је прописано да суд решава без одржавања усмене расправе, само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање

странака и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристану, Управни суд је нашао да су се, у конкретном случају, стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене расправе. Ово стога, што је одлука суда у предметној правној ствари заснована на утврђеном постојању повреда правила поступка од стране туженог органа, које ће бити отклоњене у поновном поступку одлучивања по жалби.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је донео одлуку као у диспозитиву пресуде, на основу одредбе чл. 40. ст. 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09) и вратио предмет надлежном органу на поновно одлучивање, сагласно одредби чл. 42. истог закона, при чему је тужени орган дужан да донесе ново, на закону засновано решење, везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка, сагласно одредби чл. 69. ст. 2. наведеног закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 09.11.2011. године, 9 У. 22038/10

Записничар
Елена Петровић,с.р.

Председник већа-судија
Душанка Марјановић,с.р.

за тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ДР/11